

De muur rondom het terrein was kinderspel. Wel bijna twee meter hoog, maar zonder scherpe punten of prikkeldraad. Prikkeldraad is mijn aartsvijand. Ze gebruiken het niet voor niets in oorlogsgebieden.

Met mijn een meter vijfenvijftig kon ik de bovenkant niet vastpakken om mezelf op te trekken. Daarom klom ik in een nabije boom met een stevige tak die over de parkeerplaats heen hing, liet me zakken tot mijn voeten de bovenkant van de muur raakten en rende er vervolgens geruisloos overheen naar een plek waar ik me buiten het zicht van de beveiligingscamera's, die cirkelend het gebouw in de gaten hielden, op de grond kon laten zakken.

Aan de overkant van de parkeerplaats was de branddeur die Gabe had beschreven, en die zag er veelbelovend uit. Een standaarddeur, half van glas, met een horizontale ontgrendelingsstang aan de binnenkant. Tot mijn opluchting zag ik dat hij slecht gemonteerd was, met een spleet aan de onderkant waar je praktisch je hand doorheen kon steken. Het kostte me ongeveer een halve minuut om mijn lange metalen 'hengel' eronderdoor te schuiven, hem omhoog te draaien zodat de haak achter de stang bleef haken en die vervolgens hard omlaag te trekken. De deur ging open, en met ingehouden adem wachtte ik tot het alarm zou afgaan – branddeuren zijn altijd riskant – maar dat gebeurde niet.

Binnen gingen de lichten automatisch aan, grote fluorescerende vierkanten in een systeemplafond dat zich als een

schaakbord in de duisternis uitstrekke. Aan het uiteinde van de gang, waar de sensoren mijn beweging nog niet op hadden gepikt, was het nog pikdonker, maar in het gedeelte waar ik stond, was het zo helder als op klaarlichte dag. Ik bleef staan om mijn ogen te laten wennen aan het felle licht.

Licht is een tweesnijdend zwaard. Aan de ene kant is het een waarschuwingsteken voor iedereen die beveiligingscamera's in de gaten houdt; als íéts de aandacht van beveiligers trekt en ze doet opkijken van hun telefoon, is het wel een scherm dat oplicht als een kerstboom. Maar wanneer de lichten in een gebouw 's nachts aangaan, kom je er soms mee weg door er zelfverzekerd rond te lopen. Het is veel lastiger je aanwezigheid te verklaren als je met een zaklamp door een onverlichte gang sluipt. Dan kun je net zo goed een gestreept T-shirt dragen plus een tas met BUIT erop.

Het was tien voor halfelf 's avonds, en ik droeg mijn 'kantoor-kleding': een zwarte broek die er heel netjes uitzag maar die rekbaarder en meer ademend was dan gewone kantoor-kleding, een donkerblauwe blouse en een gewone zwarte blazer van de Gap. Aan mijn voeten droeg ik zwarte Converse-sneakers, en over mijn schouder hing een grijze Fjällräven-rugzak.

Alleen mijn haar paste niet bij de rest. Deze maand had ik het fluorescerend rood geverfd, een kleur die niet in de buurt kwam van een natuurlijke tint en niet echt paste bij de enigszins stoffige sfeer van dit bedrijf: Arden Alliance, een verzekeringsgroep. Gabe had een pruik voorgesteld, maar pruiken zijn altijd een risico, en trouwens, ik speelde een rol. Jen – ik had besloten dat mijn denkbeeldige kantoormedewerker Jen heette – werkte bij de klantenservice, maar had goede herinneringen aan haar tussenjaar na de universiteit en vond zichzelf nog steeds best een beetje cool. Ook al probeerde Jen serieus promotie te maken, haar haar was het laatste sprankje persoonlijkheid dat ze nog niet voor haar kantoorbaan had ingeleverd. Dat, en misschien iets te veel vloeibare eyeliner, plus een tatoeage op haar schouderblad: STICK 'EM WITH THE POINTY END.

De eyeliner was echt – ik voelde me niet fatsoenlijk gekleed zonder een streepje Nyx Epic Ink. Het universiteitsdiploma was denkbeeldig. De tatoeage ook. Ik hield niet genoeg van *Game of Thrones* om hem te laten zetten, maar als dat wel zo was geweest, vond ik Arya het beste personage.

Jen had tot laat gewerkt, was de tijd uit het oog verloren en haastte zich nu naar huis voor het weekend. Vandaar de comfortabele schoenen. In haar rugzak deed ze altijd haar hakschoenen die ze op kantoor droeg, maar daar ging mijn rollenspel de mist in. Jen zou misschien hakken in haar rugzak hebben, de mijne zat vol met inbrekersgereedschap en computerapparatuur met zeer verdachte software die Gabe had gedownload van het darkweb.

Ik liep zachtjes door de gang, mijn rubberen zolen geruisloos op het tapijt, en probeerde eruit te zien alsof ik hier thuis hoorde. Aan weerszijden zag ik deuren van lege kantoren, met alleen af en toe een ledlampje dat oplichtte in de duisternis: mensen die op vrijdag hun computers niet fatsoenlijk hadden uitgezet.

Een kopieerapparaat in een nis knipperde hypnotiserend, en ik bleef staan om de gang door te kijken. Achter me was die verlicht, maar om de hoek voor me was het donker; de bewegingssensoren hadden mijn aanwezigheid nog niet gedetecteerd. Des te beter – de lichten zouden de beveiliging kunnen alarmeren, al sneed dat mes aan twee kanten. De beveiligers zouden waarschijnlijk niet van achteren komen, want dat stuk van de gang liep dood naar de parkeerplaats. Als ze van voren kwamen, zouden de aanspringende lichten het sein zijn om terug te lopen of een van de kantoren in te duiken. En die kans zou ik zo nodig grijpen, ook al zou Gabe waarschijnlijk tegen me zeggen dat ik de serverruimte moest zoeken.

Zoals ik al had gehoopt, waren er achter het kopieerapparaat een wirwar van draden en twee LAN-poorten om apparaten op het hoofdnetwerk van het bedrijf aan te sluiten. Eén was verbonden met het kopieerapparaat. De andere was leeg. Angstvallig keek ik door de gang en haalde een van de kleine

Raspberry Pi-computers uit mijn rugzak.

De Pi, kleiner dan een pocketboek, schoof ik achter het kopieerapparaat, waar ik hem in een hoop vellen papier legde die van de achterkant van de documentinvoer waren gevallen. Ik stak de stekker in het stopcontact en de LAN-kabel in de vrije poort. Even later knetterde mijn bluetooth-oortje en klonk de diepe stem van mijn man in mijn oor, merkwaardig intiem in de stilte van het verlaten gebouw.

‘Hé, schatje... Je Pi is net online gekomen. Hoe gaat het?’

‘Goed.’ Ik praatte zacht, niet helemaal fluisterend maar ook niet veel luider. ‘Ik probeer me te oriënteren.’ Ik trok een verdwaalde fotokopie over de Pi om hem aan het zicht te onttrekken, hing mijn tas om mijn schouder en liep de gang in, de hoek om. ‘Hoe gaat het met jou?’

‘O, je weet wel.’ Gabes toon was droog. ‘Ik zit wat *Dark Souls* te spelen op de PlayStation. Ik kan niet veel doen tot je me in de serverruimte krijgt.’

Ik lachte, al was het niet helemaal grappig bedoeld. Dat hij *Dark Souls* zat te spelen was niet waar – ik wist heel goed dat hij niet zat te gamen; integendeel, hij volgde ongetwijfeld met zijn neus bijna tegen de monitor mijn vorderingen aan de hand van gps en de bouwtekeningen die we bij de gemeente hadden verkregen, maar zijn opmerking over de serverruimte was dat wel. Dit was voor Gabe altijd het lastigste gedeelte van elke klus – dat hij achterover moest leunen en luisteren, niet in staat me te helpen als ik in de problemen kwam.

‘Waar ben je?’ vroeg hij nu.

‘In een gang die vanaf de branddeur die je ontdekte van oost naar west loopt. Dit gebouw is... O, chips.’ Ik bleef stokstijf staan.

‘Wat is er?’ Gabes stem klonk alert maar niet overdreven gealarmeerd. Ik zou niet ‘O, chips’ hebben gezegd als ik een beveiligiger tegen het lijf was gelopen. Dan had ik een krachtterm gebruikt.

‘Er is een veiligheidsdeur verderop. Stond die op de plattegronden?’

‘Nee,’ zei Gabe een tikje grimmig. ‘Ze hebben de beveiliging vast geüpdatet.’ Ik hoorde zijn vingers over het toetsenbord razen. ‘Wacht even, ik probeer via jouw Pi in het beveiligingssysteem te komen. Wat zie je?’

‘Er is een PIR-sensor.’ Ik keek naar de knipperende infrarode ovaalvormige sensor boven de deur. Ik stond net buiten bereik.

‘Oké, wacht dan even. De sensor kan een alarm laten afgaan.’

‘Duh.’ Dat wist ik natuurlijk ook wel. Ik maakte me geen zorgen over de deur zelf – met z’n tweeën konden Gabe en ik door de meeste dingen heen komen. Maar een PIR-sensor betekende meestal een bewegingsdetector, en als je die na sluitingstijd activeert, riskeer je dat de beveiligers worden gewaarschuwd. Toch was er aan de branddeur geen alarm verbonden geweest, en dat was een goed teken. Ik kwam dichterbij.

‘Jack?’ zei Gabe. Zijn vingers stopten met typen. ‘Jack, schatje, praat tegen me. Wat doe je? We willen niet nog een Zanatech.’

Zanatech. Jakkes. Eén woord: honden. Ik heb niets tegen ze als huisdier, maar ik haat waakhonden. Die beesten kunnen behoorlijk wat schade aanrichten. En ze kunnen hard rennen. Heel hard. Ik negeerde Gabe en deed nog een stap, met ingehouden adem.

De sensor lichtte op, registreerde mijn aanwezigheid. Ik sloot mijn ogen, zette me schrap voor het geluid van alarmbellen en rennende voetstappen... maar het enige wat er gebeurde, was dat de deur soepel openzwaaide.

‘Jáck?’ Gabes stem klonk dringender in mijn oor toen hij me hoorde uitademen. ‘Wat gebeurt er?’

‘Niets aan de hand. De deur is open. Volgens mij is er niets afgegaan.’

Ik hoorde Gabe aan de andere kant van de lijn letterlijk zijn kaken op elkaar klemmen in een poging me niet toe te bijten wat hij dacht, maar ik wist wat hij inslikte. Hij wilde dat ik wachtte, terwijl hij via de Pi toegang probeerde te krijgen tot het beveiligingssysteem en uitzocht of er een alarm aan de deur

verbonden was. Dat kon alleen wel uren duren, en in dit werk was niets doen een risico op zich. Soms moest je gewoon je onderbuikgevoel vertrouwen en impulsief handelen.

Trouwens, het was niet écht impulsief, en dat wist Gabe. Het was intuïtie, aangescherpt door jarenlang precies dit soort dingen te doen.

‘Je hóópt dat er niets is afgegaan,’ zei hij uiteindelijk, en ik grijnsde. Ik kon het me veroorloven grootmoedig te zijn. Als er een alarm had geblèrd, of erger nog, geblaf had geklonken terwijl Gabe ‘Ik heb je gewaarschuwd’ had geschreeuwd, had ik gelachen als een boer met kiespijn. Maar een van Gabes goede eigenschappen was dat hij tegen zijn verlies kon. Ik hoorde dat hij al was overgegaan op de volgende uitdaging toen hij vroeg: ‘Waar ben je nu? In de lifthal?’

‘Ja.’ Ik keek om me heen. In de lifthal stonden een grote yucca en een futuristische metalen stoel. ‘Er komen drie gangen op uit, en er zijn...’ Ik keek omhoog naar het plaatje boven de liftdeuren. ‘Jeetje, veertien verdiepingen. Weten we waar de serverruimte zou moeten zijn?’

‘Wacht even,’ zei Gabe. Ik hoorde geklik van computertoetsen. ‘Zo te zien zit ICT op de vijfde verdieping, dus begin daar. Op welke verdieping zit jij? De begane grond?’

‘Ik weet het niet zeker.’ Ik keek om me heen. ‘De parkeerplaats beslaat twee verdiepingen.’

Op een lang bord tegenover de lift stonden de verschillende verdiepingen vermeld. Blijkbaar bevond ik me op de eerste. En vier regels daarboven stond 5 – ICT EN HR. Tot zover Gabes computertovenarij.

Ik stuurde hem snel een foto van het bord via mijn telefoon, met als ondertekening *no shit Sherlock* en ik hoorde zijn bulderende lach door het oortje toen het bericht binnenkwam.

‘Tja, wat zal ik ervan zeggen – wij techneuten zijn het gewend problemen op te lossen die mensen zelf zouden moeten kunnen oplossen.’

‘*Go fuck yourself*, Medway,’ zei ik vriendelijk, en hij lachte opnieuw, deze keer een lage, betekenisvolle grinnik die me vlin-

ders in mijn buik bezorgde. ‘O, dat zou ik wel kunnen doen, maar ik heb iemand die veel sexyer is in gedachten. En ze is over een uur of twee thuis. Als ze niet op haar luie kont blijft zitten.’

Hoewel ik ongewild moest glimlachen, zei ik streng: ‘Ik kom helemaal niet naar huis als je me niet de serverruimte in krijgt, dus hou je gedachten bij het werk en niet bij mijn kont.’ Ik keek naar het liftpaneel. Het was zo’n hightech geval waar je je pasje voor moest houden en dan een verdieping moest kiezen. ‘De lift heeft een paslezer, dus ik neem aan dat je alleen met een pasje op de bovenste verdiepingen kunt komen.’

‘Dat kan ik waarschijnlijk alleen omzeilen wanneer ik toegang heb tot de serverruimte, dus tijd om in de benen te komen, schat.’

Ik slaakte een theatrale zucht en zocht om me heen naar de vluchtroute, oftewel de brandtrap. Een deur met een bordje erop in de hoek van de lifthal wees me de weg, maar voordat ik erheen liep, liet ik voor de liftdeuren een USB-stick op de grond vallen. Voor mijn vertrek van huis had Gabe me er een tiental van gegeven, onschuldig uitziende dingetjes met een Trojaans paard-programma erop dat hij zelf had geschreven. Met een beetje geluk zou iemand die maandag binnenkwam hem oppakken en in zijn computer steken in een poging de eigenaar te vinden. Ze zouden dan slechts een hoop saaie Word-documenten vinden, terwijl een stiekem stukje code zich op de harde schijf zou nestelen, contact zou maken met het moederschap en lees-/schrijftoegang zou geven tot hun computer zolang die verbonden was met internet.

Op de vijfde verdieping liet ik nog een USB-stick vallen en raakte ik mijn headset aan. ‘Je bent in een kleine hal,’ zei ik met een robotstem tegen Gabe. ‘Met gangen naar het noorden, oosten en westen. Ten zuiden van jou is een lift. In de verte staat een hoge, glanzend witte toren. Nee, wacht, dat laatste is uit *Colossal Cave Adventure*.’

‘Laat een USB-stick vallen,’ zei Gabe, en ik moest lachen.

‘A: dat zijn vier woorden. En b: dat heb ik al gedaan. Dat

had je kunnen weten als het je gelukt was het gesloten camera-systeem te hacken. Goed, welke gang?’ Ik keek de drie gangen door, die allemaal even karakterloos waren, en luisterde naar het geklik van Gabes muis terwijl hij de lay-out probeerde te doorgronden.

‘Je kwam door de branddeur waarover we het net hadden naar binnen, en lift C is achter je. Klopt dat?’ vroeg hij.

‘Ja. Tenminste, ik neem aan dat het lift C is. Links van me is een deur met HR erop, als dat helpt.’

‘Jazeker. Dan moet je de gang recht voor je hebben, denk ik.’

Ik stak mijn duim omhoog, herinnerde me toen dat Gabe me nog niet kon zien en liep naar de glazen deur recht voor me. Deze schoof niet automatisch open. ‘Oké, we zijn weer bij een beveiligingsdeur aangekomen, en ik sta aan de verkeerde kant. Er is een paslezer. Wat nu, inspecteur Gadget?’

‘Kun je ergens een code invoeren?’

‘Ja, er is een toetsenpaneel. Numeriek.’

‘Dat scheelt. Geef me een ogenblik. Ik weet nog niet of ik het kan omzeilen, maar misschien kan ik via jouw Pi de code uit hun systeem vissen.’

Ik knikte en stond met mijn armen over elkaar te luisteren naar het hectische geklik van Gabes vingers die over het toetsenbord raasden en naar zijn stem, die af en toe een scheldwoord mompelde. Ik merkte dat ik weer glimlachte, en heel even wenste ik dat ik bij hem was, in onze woonkamer thuis, zodat ik mijn armen om zijn brede bovenlijf kon slaan en een kus op zijn warme nek kon drukken, daar waar zijn zwarte haar kort opgeschoren was. Ik hield van Gabe, van alles aan hem, maar dit was het moment waarop ik het meest van hem hield, wanneer hij geconcentreerd bezig was en helemaal opging in zijn werk. Het was niet alleen omdat het sexy is om iemand iets te zien doen waar hij heel erg goed in is, maar ook de kameraadschap. Hij en ik tegen de wereld.

En soms tegen elkaar. We waren met elkaar getrouwd, maar dat betekende niet dat we niet competitief waren. Ik was ook goed in wat ik deed. Heel goed, toevallig.

Terwijl ik wachtte, liep ik naar het toetsenpaneel en toetste 1234 in. Er gebeurde niets, er brandde alleen even een rood lampje op de sensor. Ik haalde mijn schouders op. Het was altijd het proberen waard, ook al had ik er niet echt iets van verwacht. Daarna toetste ik 4321 in. Weer niets. Ik riskeerde geen derde poging, voor het geval de deur zich dan zou vergrendelen, maar er schoot me iets anders te binnen. Ik zocht in mijn tas naar het blikje perslucht onderin.

‘Hoe gaat het, schatje?’ vroeg ik aan Gabe terwijl ik de dop eraf draaide.

Ik kreeg een gemompelde grom als antwoord. ‘Niet geweldig. Ik zit in hun systeem, maar ik krijg geen toegang tot de systeembeheerderskant. Ik probeer in iemands mailbox te komen om te zien of ze de code naar iemand hebben gemaild.’

‘Nou, de tijd tikt door, Medway. Als je me tenminste snel thuis wilt hebben. Misschien tijd om niet op jouw lekkere luie kont te blijven zitten?’

De enige reactie die ik kreeg was een diepe grom: half frustratie, half een lach.

Ik zette de bus met perslucht op de kier in de deur en drukte erop. Er klonk een lang, luid gesis van lucht die door de nauwe opening werd geperst – en toen ging de deur open. Ik slaakte een kreet van verrukking.

Gabes vingers stopten met klikken. ‘Eh... Wat gebeurt er?’

‘O, ik los problemen op die techneuten zelf zouden moeten kunnen oplossen.’

‘Wacht, heb je de deur open gekregen? Hoe?’

‘Dat weet je wel, schatje. Perslucht door de kier. De verandering in temperatuur verwart de PIR-sensor. Hack dat maar eens.’

‘O, *go fuck yourself.*’

‘Ik dacht dat we al vastgesteld hadden dat dat jouw werk is, meneer Medway,’ zei ik plagerig, en ik hoorde Gabes ergernis over het feit dat hij voor de tweede keer was verslagen overgaan in gelach.

‘Ja, dat klopt. En over lekkere kontjes gesproken, schiet op, schat. Tiktak gaat de klok.’

‘Tiktak,’ beaamde ik. Ik liep verder door de gang, het ene licht na het andere sprong aan.

Net als vier verdiepingen lager was het een lange gang met kantoren aan weerszijden, alleen was geen daarvan de serverruimte. Ik gluurde door een deur zonder opschrift naar binnen, maar het bleek een kast gevuld met schoonmaakspullen, een dweil en een emmer. Nog een licht ging aan. Ik kon het einde van de gang zien, waar hij een bocht maakte, maar niet verder. Als iemand op me af zou komen, zou ik geen waarschuwing krijgen.

Er klonk gekraak in mijn headset. ‘Nog steeds niets?’

‘Nog niet,’ zei ik kortaf, en ik bleef staan luisteren.

‘Heb je...’ begon Gabe.

‘Sst!’ siste ik. Dat hoefde ik geen tweede keer te zeggen. Er klonk een zachte klik – hij dempte zijn microfoon, zodat zelfs zijn ademhaling me niet zou afleiden.

Verderop hoorde ik een geluid. Geen voetstappen, godzijdank, maar het lage gezoem van computerventilatoren en een airco die overuren maakt. Je hoort een serverruimte voordat je haar ziet.

‘Ik heb hem gevonden,’ fluisterde ik tegen Gabe. ‘En als dat niet zo is, staat er een Cessna achter die deur verderop.’

Zodra ik dichterbij kwam, zag ik een deur met een ventilatierooster en een bordje met ALLEEN VOOR BEVOEGD PERSONEEL. Dat negeerde ik, en ik probeerde de deurklink. De deur zat natuurlijk op slot, maar dat er geen sleutelgat was, was een domper, want een fysiek slot had ik waarschijnlijk wel open gekregen. Op deze deur zat alleen een paslezer links van de klink, geen paneel om een code in te voeren. En de deur was goed gemonteerd, met absoluut geen kier aan de onderkant. Er was bijna zeker een interne ontgrendelingsknop, maar omdat er zo weinig ruimte was, betwijfelde ik of ik die kon indrukken. Het ventilatierooster was zo geïnstalleerd dat de lamellen niet naar boven maar naar beneden gericht stonden en de opening ertussen was te klein om er iets mee te kunnen. Zelfs als ik het rooster eraf haalde, paste ik er nog niet doorheen.

Bovendien was het niet de bedoeling dat ik iets beschadigde.

‘Schatje?’ hoorde ik in mijn oor.

‘Er is een paslezer. Je kunt geen code invoeren.’

‘Verdomme.’ Ik wist dat Gabe nu peinzend aan zijn baard trok om te bedenken welke opties we hadden. Een pas coderen was niet moeilijk als je er de apparatuur voor had en de code kende, maar die kenden we niet. En zelfs als het hem lukte die uit de intranetbestanden op te vissen, was ik hier en de codeerder thuis. We moesten dit vanavond afmaken. ‘Omhoog en eroverheen?’ vroeg Gabe, een vraag die overeenkwam met mijn eigen gedachten.

Ik knikte. ‘Je hebt mijn gedachten gelezen.’

Ik wierp een blik naar links en rechts door de gang en bekeek de kamers aan weerszijden van de serverruimte. Links was een gewoon kantoor met een glazen wand aan de gangkant en twee bureaus. De deur zat waarschijnlijk niet op slot, aangezien het een gedeelde ruimte was, maar de glazen wand was niet ideaal – iedereen die door de gang liep, zou me daar zien. Rechts van me... Ik voelde een schok van voldoening. Rechts was een toiletruimte. Een herentoilet, al maakte dat voor mijn doel geen verschil. Het ging erom dat de gangwand uit massieve gipsplaten bestond.

‘Houston, we hebben een toilet,’ mompelde ik tegen Gabe.

‘Zo makkelijk als a, b, wc.’

‘Makkelijk voor jou, ja. Jij bent degene die thuis op je luie kont zit,’ kaatste ik terug, en ik hoorde zijn lach terwijl ik de deur openzwaaide.

Binnen bleef ik even staan om mijn jasje uit te trekken, en toen het licht aanging, wachtte ik even om mijn ogen eraan te laten wennen. Achter me, tegen de gangwand, was een wasbak. Rechts van me waren twee urinoirs, en recht voor me de toilet-hokjes. Ik duwde de deur van het meest linkse hokje open en zag tot mijn immense tevredenheid dat het een standaardontwerp was – een wc-pot met een stortbak die op borsthoogte was ingebouwd. De nieuwe trend om stortbakken in muren te verbergen was chic, maar waardeloos voor wat ik voor ogen had.

Ik deed het toiletdeksel omlaag, klom erop en sprong boven op de stortbak, waar ik gehurkt onder het systeemplafond bleef staan. Ik wachtte even om de balans op te maken en ervoor te zorgen dat ik mijn evenwicht bewaarde en dat mijn uitrusting goed vastzat. Toen duwde ik voorzichtig tegen een plafondpaneel.

Het bewoog onmiddellijk, en een wolk van stof en dode vliegen dwarrelde naar de toiletvloer. Ik trok me omhoog, terwijl ik maar hoopte dat de muur tussen de twee ruimtes stevig genoeg was om mijn gewicht te dragen. Hij kraakte zacht zodra mijn bicepsen zich spanden en weer toen ik een been in de nauwe opening wurmde. Maar niets zakte in, en in minder dan twintig seconden lag ik plat op mijn buik in de smalle ruimte tussen het verlaagde en het echte plafond. Het was er heel warm. De hitte kwam van de kronkelende zilverkleurige leidingen van de airco's die hard werkten om de serverkasten in de ruimte eronder te koelen. Toen ik mijn zaklamp tevoorschijn haalde en hem rondzwaaide, zag ik dat de kruipruimte zich voorbij de lichtstraal uitstreckte in de duisternis.

Ik nam de zaklamp heel voorzichtig tussen mijn tanden en kroop over het plafond, terwijl ik zo dicht mogelijk bij de steunmuur bleef. Vervolgens zette ik mijn nagels in een plafondpaneel precies boven wat volgens mijn inschatting de hoek van de serverruimte was. Die kwam zo makkelijk omhoog als een vulluik, maar de afstand naar de vloer eronder was beangstigend. Rijen knipperende servers, te dicht oengepakt om te beklimmen, en een val van tweeënhalve meter naar de vloer. Ik kon me omlaag laten zakken – ik had best veel kracht in mijn bovenlijf – maar de kans was groot dat ik mezelf dan niet meer omhoog zou kunnen trekken. Dus bleef er één dringende vraag over: ging de deur van de serverruimte van binnenuit open zonder pasje?

Liggend op mijn buik op de scheidingswand boog ik me tussen de steunbalken omlaag en liet ik de zaklamp door een spleet in het plafond schijnen. Door mijn nek te strekken zag ik dat er inderdaad een of ander paneel naast de deurklink zat,